

Krisztus a mennyei szentélyben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 16:13; János 1:29; Róma 8:3;
Zsidók 7; 9:11-15, 20-23; Jelenések 5:12

„Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és a föld alattiaké” (Fil 2:9-10, ÚRK).

Jézusról szólva *A zsidókhoz írt levél* kijelenti: „ahova útnyitóul bement értünk Jézus, aki örökre a Melkisédek rendje szerinti főpap lett” (Zsid 6:20, ÚRK).

A Szentírás, főként az Újszövetség világosan utal Krisztusnak a mennyei szentélyben betöltött főpapi tiszterére, amit azután vett fel, hogy a földön bevégezte áldozati munkáját (lásd Zsid 10:12).

Ezen a héten Krisztusnak a mennyei szentélyben történő szolgálatát vizsgáljuk. Közbenjárói munkássága döntően fontos ahhoz, hogy népe felkészüljön a végidőre. Az alábbi komoly figyelmeztetést kaptuk: „A szentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Mindannyiunknak tudnunk kell, hogy nagy Főpapunknak mi a tisztsége és munkája. Különbösen soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és soha nem fogjuk tudni betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 420. o.).

Milyen szolgálatot végez Krisztus értünk a mennyei szentélyben, és miért olyan fontos tisztában lenni ezzel, főként az utolsó időkben?

A LEGNAGYOBB ÁLDOZAT

Krisztus legfőbb áldozatának tanulmányozása komolyan hozzájárul ahhoz, hogy a hívők felkészüljenek a végidőre. Az emberek általában az előttük álló célra figyelnek, és ebben van is ráció. Viszont azt is jó felmérni, hogy a cél már mögöttünk van. A Golgotáról beszélünk. Jézus érte el ezt a célt értünk, ami visszafordíthatatlan, végleges eredménnyel járt, és ez az, ami bizonyosságot adhat az előttünk lévő célt illetően is.

Olvassuk el Róm 8:3, 1Kor 15:53, 1Tim 1:17 és 6:16 verseit! Miért küldte el Isten a földre a Fiát?

Isten bűnért való áldozatként küldte el Krisztust, hogy kárhóztassa a bűnt a testben. Mit jelent ez? Krisztus halhatatlan Istenként nem halhatott meg. Ezért emberré lett, felöltötte az emberi halandóságot, hogy helyettünk meghaljon. Jézus Isten volt, isteni természettel rendelkezett, de az „emberekhez hasonlónak” lett, megalázta magát, „engedelmes lévén halálig”, a kereszthalál (Fil 2:6-8). Egyedül Isten tudja, hogyan történt, hogy kereszthalálakor Krisztus Istenként nem halt meg. Az emberi értelem számára felfoghatatlan módon a Fiú Isten valamilyen módon nyugodott kilenc hónapon át az anyaméhben, majd pedig a sírban töltött napokban is. Jézus sohasem vette igénybe isteni természetét, hogy segítségére legyen emberi élete és szolgálata során.

Mennyire volt szándékos Krisztus halála? Mit tudhatunk meg erről Lk 9:22 verséből?

Krisztus azért született, hogy meghaljon. Elképzelhető, hogy az egész örök-kévalóságon át egyetlen pillanatra sem kerülték el a rá váró gúny, megostoroztatás és ütlegelés, majd pedig a szívszakító kereszthalál gondolatai. Páratlan, példa nélküli, valójában felfoghatatlan ez a szeretet.

Mi más tehetnénk hatalmas szeretete láttán, mint hogy leborulunk és imádjuk Jézust, hittel, engedelmesen? Végeredményben mennyire értéktelen bármilyen emberi érdem? Mit tanít erről a kereszttel?

ISTEN BÁRÁNYA

Melyik kép bukkan fel Jn 1:29, Jel 5:12 és 13:8 verseiben? Miért olyan fontos ez a kép a megváltási terv megértéséhez?

Keresztelő János *Isten Bárányának* nevezte Jézust, amivel félreérthetetlenül utalt a szentélyre, de még ennél is közvetlenebbül Krisztusnak a bűnért való áldozati halálára. Erre mutatott előre minden bárány (és a többi állat), amelyeket a héber áldozati rendszerben bűnért való áldozatként megöltek. A négy evangélium végeredményben azt a történetet beszéli el, hogy mit tett Jézus mint Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Ám Jézus evangéliumi története és a megváltásunkért végzett munkája nem ér véget a halálával és feltámadásával.

A *zsidókhöz írt levélben* már kezdettől fogva azt találjuk, hogy Krisztus elvégezte feladatát áldozati Bárányként, majd a Főpapunk lett a mennyei szentélyben. Miután a könyv először említi Jézust a kereszt után ebben a szerepében (Zsid 1:3), a későbbi fejezetekben főpapként utal rá. A *zsidókhöz írt levél* 7. fejezete fejt ki részletesen Krisztusnak a mennyei szentélyben végzett munkáját.

Mit mond A zsidókhöz írt levél szerzője Jézusról a 7. fejezetben?

Különösen mélységes és gazdag ezeknek a verseknek a tartalma, de a lényeg, hogy Jézus Krisztus papi szolgálata különb az ároni papságnak a földi szentélyben végzett szolgálatánál. Most a földi szentélyben működő földi papság helyett mennyei Főpapunk van, aki közbenjár értünk a mennyei szentélyben. Amikor tehát Jézusra tekintünk, a Főpapot látjuk a mennyei szentélyben.

FŐPAPUNK

Milyen különleges reménységet találunk Zsid 7:24-27 és 8:6 verseiben?

Krisztus valóban üdvözíthet, méghozzá több olyan képessége miatt, amivel más pap nem rendelkezik. Ő Isten, van hatalma megbocsátani a bűnököt. A papsága állandó. A keresztény korszak egészében végzi közbenjárói munkáját népéért, ugyanolyan irgalmas szeretettel, mint amikor betegeket gyógyított vagy magányos embereket vigasztalt. Emberré lett, de bűntelenül született és meg is maradt annak, mégis az emberiség összes bűnének elképesztő súlya alatt halt meg. Éppen ezért egyedül csak Ő, az Isten-Ember járhat közben a bűnösökért a mennyei szentélyben.

Ezekből az igeszakaszokból az is kiderül, hogy Krisztus áldozata egyszer és mindenkorra elegendő. Csak egyszer kellett megtörténnie, és üdvösséget hoz minden embernek, aki elfogadja.

Hiszen ha arra gondolunk, ki az, aki meghalt a kereszten, vajon az Ő áldozata ne lenne elegendő minden emberért?

Zsid 9:11-15 értelmében mit biztosít számunkra Krisztus a halála, most pedig a mennyben végzett szolgálata által?

Zsid 9:12 versében az áll, hogy Krisztus „örök váltságot” szerzett. A görög szó, ami a fordításban „váltság”, azt is jelenti, hogy *váltságdíj kifizetése, kiváltás, megváltás*. Előfordul Lk 1:68 versében is, amikor Zakariás kijelenti, hogy az Úr „*meglátogatta és megváltotta az ő népét*”. Az utalás Krisztus vérére – az egyetlen olyan áldozatéra, ami elegendő – azt jelenti, hogy Krisztus, az áldozati Bárány biztosította a megváltást, a szabadítást. Az evangélium azt a jó hírt közli, hogy Krisztus ezt nem önmagának szerezte meg, hanem nekünk, és a szabadítás mindenkire érvényes, aki elfogadja Krisztus áldozatát.

Gondolkozzunk még azon, hogy Krisztus „örök váltságot” szerzett nekünk, és csak miután ezt elvégezte, kezdte meg a szolgálatát értünk a mennyei szentélyben! Milyen reményt találunk abban, amit Krisztus tesz értünk a mennyei szentélyben?

KÖZBENJÁRÓNK

A bűn rettenetes szakadékot vágott Isten és az emberiség közé, de Krisztus áldozati halála révén az emberek Isten elé járulhatnak és kapcsolatba léphetnek vele (lásd Ef 2:18; 1Pt 3:18).

„Ez a reménység lelünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké” (Zsid 6:19-20, RÚF). Ezeknek a verseknek az értelmében tehát mit tett értünk Jézus?

Zsid 9:24 szerint mi tartozik Krisztus munkájához?

Jézus az, aki előttünk jár, aki mint Képviselőnk, belépett a mennyei szentélybe, egészen Isten színe elé, *értünk*. Vagyis Jézus az Atya előtt áll, áldozatának érdemeivel szolgál, *„örök váltságot”* szerezve nekünk.

Igen, amikor elfogadtuk Jézust, a bűneinkre bocsánatot nyertünk, és a megbocsátásban részesülve tisztán álltunk Isten előtt. Viszont továbbra is tény marad, hogy miután keresztényé lettünk, a győzelem csodálatos ígéretei ellenére is időnként bűnt követünk el. Ilyenkor Jézus, a mennyei Főpapunk közbenjár értünk. Ő képviseli a bűnbánó bűnöst az Atya előtt. Nem a mi érdemeinkre hivatkozik (hiszen nincsenek érdemeink), hanem a sajátjaira. *„Ennél fogva mindenkor üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értük” (Zsid 7:25, ÚRK).*

Ugyan melyik újjászületett keresztény nem érzi, hogy folyamatosan szüksége van Krisztus kegyelmére és irgalmára? Vagyis a Jézusban nyert új életünk dacára, az életünkben bekövetkezett nagyszerű változások ellenére ugyan ki az, aki nem érzi, hogy állandóan szüksége van a bűnbocsánatra? Ezek szerint miért jelent olyan különlegesen sokat nekünk az, hogy Krisztus a Főpapunk?

május 3.

AZ ENGESZTELÉS NAPJA

A zsidókhöz írt levél azt tanítja, hogy a földi, a héber szentélyszolgálat mintája a mennyei szentély volt, az, ahová Krisztus belépett és ahol elkezdte főpapi szolgálatát. A két részből álló földi szentély az áldozati és tisztulási rítusaival „a mennyei dolgok” képmása és árnyéka volt, „ahogy Isten rendelte Mózesnek, amikor el akarta készíteni a sátrat” (Zsid 8:5, ÚRK).

Valamint éppen úgy, ahogyan a földi szentélynek mind a két részében végezték a szolgálatot, a szentélyben és a szentek szentjében is, Krisztus is úgy végzi szolgálatát a mennyei szentélyben. A földi szentélyben az ítélet fogalmát az engesztelési nap jelképezte, aminek során megtisztították a szentélyt, ahogyan azt Mózes harmadik könyvének 16. fejezete leírja. Évente egyszer, ekkor lépett be a főpap a szentély belső részébe, a szentek szentjébe (3Móz 16:12-14), hogy a népért elvégezze a megtisztítás és az engesztelés munkáját.

Zsid 9:20-23 alapján tehát mit kellett megtisztítani? Miért világos utalás ez Krisztusnak az engesztelés napi szolgálatára?

A teológusokat meglepte az a kijelentés, hogy magát a mennyei szentélyt is meg kell „tisztítani”. Viszont a probléma eltűnik, ha ezt utalásként értelmezzük az engesztelési napra. Zsid 9:23 rámutat, hogy a munka, amit Krisztus a mennyei szentélyben végez, annak az igazi kifejeződése, amit az izraelita szentélyben a földi főpap látott el az évenkénti engesztelés napján. A földi papoknak a földi szentélyben betöltött szolgálata, a szentély megtisztítása előre vetítette annak a munkának a képét, amit Krisztus a mennyei szentélyben végez. A szöveg nem arra utal, hogy a mennyei szentély megtisztítása közvetlenül Krisztus mennybemenetele után történt volna. Dániel könyvét tanulmányozva láthatjuk, hogy Krisztus szolgálatának ez a szakasza 1844-ben kezdődött. Keresztényként az utolsó idők előtt állva fel kell mérnünk korunk ünnepélyes komolyságát, ugyanakkor nyugalmat találhatunk annak biztos voltában, amit Krisztus tett értünk a múltban és végez most is a mennyei szentek szentjében.

Az első angyal kijelenti: „Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Az ítélet valósága a vég közelébe mutat. Hogyan kell ennek hatnia az életmódunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A zsidókhöz írt levél rámutat: a földi szentély előképezte, hogy mit tesz értünk Krisztus a földön áldozatként, majd pedig a mennyben Főpapként. Istennek mindig is az volt a terve, hogy az izraelita szentély az evangélium szemléletes bemutatása legyen. Ezáltal akarta a zsidóknak megtanítani a megváltási terv lényegét, amelyben része volt az áldozatnak, a közbenjárásnak, az ítéletnek és a bűn végleges eltűnésének. *Dániel próféta könyve* pedig további világossággal szolgál, ugyanis segít az olvasónak, hogy megértse annak az utolsó munkának az apokaliptikus (végidei) dimenzióját, amit Krisztus a mennyei szentélyben végez. „Dániel apokaliptikus látomása a megtisztítás, az ítélet és az igazolás hangsúlyozásával előre vetíti a föld történelmének legvégén bekövetkező engesztelési nap képét. A megtisztítás közvetlenül kötődik a mennyei szentélyhez és a Messiás – Király és Pap – munkájához. A látomások bevezetik az idő elemét, így az olvasó meghatározhat egy időpontot az üdvösség történelmében, amikor a Messiás elkezdi a végső megtisztítás, ítélet és igazolás munkáját Isten mennyei lakóhelyén” (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. Hagerstown, Md., 2000, Review and Herald® Publishing Association, 394. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. Miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennyétől, a mennyei szentély az ott nyilvánított bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztult. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 362-363. o.). Ezek szerint tehát mi az a két dolog, ami megmutatja, hogy ki részesülhet „az engesztelés áldásaiban”? Miért olyan fontos Isten népének ezt valóban megérteni, főként a végidők megpróbáltatásai között?
2. Mi a vér jelentősége (lásd 3Móz 16:15-16)? Mit jelképezett? Miért volt különösen fontos a múltban az engesztelési nap szertartásában, és mit jelent számunkra ma?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: TÚL

Túl értelmen,
érzelmen,
mágneslapon rendeződő
vas reszeléken,
álmaink sosem nyíló
vaskapuin,
ördöglakatra zárt
reményeken,
csöndbe igazott
szavakon,
démoni papírsasok
hazug vijjogásán, hogy
ki ne derüljön:
Fölmentésünk múlt idejű,
elvégzett dolog!